

Balogh Ádám: Május

1.

Eszem ágában sincs kimozdulni, pedig szeretem a majálist, a szomszédos erdőben nagy buli lesz, valaki még bográcsot is visz a tűzgyújtási tilalom ellenére, az egyik szememmel azt nézem, hogyan vonulnak az emberek az utcánkon keresztül, a másikkal pedig azt, milyen büszkén dolgozik a tésztában az élesztő, bizonyára az én mellkasom is így fog domborodni, amikor majd kiviszem a sütőből az aranybarnára sült kifliket.

2.

A magam készítette kifli másnap is friss.

3.

Zárás előtt tíz perccel már csak én vagyok a görög kisboltban, és miközben a csemegepultból válogatom a mindenféle krémet, olívbogyót, feta sajtot, szárított paradicsomot, Görögországban érzem magam, ahol a boltból egyenesen a tengerpartra mennék, csodálnám, hogyan készülődnek a halászok, a sirályok pedig úgy keringenének körülöttük, ahogyan én ennek a boltnak a sorai között, ahol mindennapi vendég vagyok, 10% kedvezményt is kaptam, kérdeztem, miért, tiszteletbeli görög vagyok, válaszolt az eladó, mintha tudná, hogy sokáig görög halász akartam lenni, és én legszívesebben azt mondtam volna, felejtjük el ezt a kedvezményt, inkább beszéljen hozzám görögül, én meg hozom minden nap a friss halat, mert az nincs a kínálatban, és tegyünk úgy, mintha nem a szomszédos piacon vettem volna a halastól.

4.

Letöltöttem egy alkalmazást, amivel le akarom mérni, milyen sebességgel gurulok a gördeszkámon, mintha mérni kellene egy olyan tevékenységet, amit pont azért végzek, hogy kiszakadjak egy olyan világból, amelyben mindent mérnek, de furdal a kíváncsiság, az új kerekeimmel milyen gyorsan gurulok, és tudom, onnantól, hogy először mértem, többet akarok majd, megdönteni saját rekordjaimat, egyre veszélyesebb lejtőkön gurulni, nem törődve keresztutcákkal, kátyúkkal, csak hogy elmondhassam, gyorsabb voltam, mint eddig bármikor, mintha ez számítana.

5.

Az egykori, nagyvisnyói házunk udvaráról elhozott terméskövekből építék a pesti udvarunkon nyársalóhelyet, és olyan szépen kapcsolódnak össze a kövek, hogy nem is kell elővenni egy régi fotót sem segítségképpen, és amikor az utolsó kő is a helyére kerül, kihordom a faszemet, majd begyűjtöm a tüzet, várok a parázsig, a grillrácsot rárakom a kövekre, majd a forró vasra a sajtot és a húst, úgy lehetek újra Visnyón, hogy mégis Pesten.

6.

A templomkertben van egy pad, leülök rá, nézem a virágzó gesztenyefákat, valami megmozdul a hátam mögött, a hang irányába fordulok, egy öregasszony húzódik be a tuják mögé, érzem magamon a tekintetét, gyanakodva méregethet, vajon miért jöttem, meddig maradok, és visszajövök-e újra.

7.

Szépen nő a fű a kertben, öröm látni a kis zöld szigeteket, ahogy lassan gyepképpé állnak össze, én pedig kezembem a locsolóval, mint valami karmester, minden nap locsolom a fűvet, szépen lassan épül fel a mű, harmóniává állnak össze az egyes hangok, és amikor már akkorára nő a fű, hogy a dallam részeg kakofóniába fordul, rá fogok menni a fűnyíróval a gyepre, mintha rákiáltanék a zenészekre, hé, annyira ne bízzátok el magatokat, kezdjük újra a gyakorlást, tökéletesítsük a dallamot.

8.

Este újra kimentem gördeszkázni a lejtőhöz, amin múltkor 86 km/órás sebességet mért az alkalmazás, ráálltam a deszkámra, beállítottam a programot, és amikor gurultam lefelé, ugyanazt a sebességet éreztem, amit nyolcvanhatnál, mégis csak negyvenötöt mértem, aztán húszat, majd harminckettőt, és akkor azon gondolkodtam, vajon melyik eredmény lehet a valós, pedig ahelyett, hogy a telefont piszkáltam volna, akár rá is feküdhettem volna a deszkára, és úgy gurulhattam volna, mint gyermekkoromban csúsztam a vízcúszdán, ahol én voltam a világ leggyorsabbja, vagy legalábbis úgy éreztem, és ennyi pont elég volt.

9.

Hosszan videotelefonáltam anyukámmal, elmesélte, hogy ma sem volt sehol és nem is tervezi, mert a vírusveszély kicsit megijeszti, ő végletekig betartja a szabályokat, és én, miközben beszélünk, nem tudtam levenni a szemem a háta mögött álló hatalmas növényről, emlékszem, amikor kórházban volt pár hónappal ezelőtt, én egy nappal hamarabb érkeztem, és azon az éjszakán egyedül voltam ebben a lakásban, az ágyból bámultam ezt a szobanövényt, amelynek a körvonalai egy félelmetes alakot rajzoltak ki, és végül nem hívtam fel azon az éjjelen, hogy megkérdezzem tőle, fél-e ettől a cserepestől éjszakánként, ahogyan azóta sem kérdeztem meg, és most sem fogom.

10.

Ma reggel is az erdőben kezdtem a napom, ilyenkor még minden csendes, és miközben szokásos körömet tettem, a sűrűben egy ágakból összetákoltszott kis sátorszerűséget láttam, talán nem vagyok egyedül, gondoltam és csak álltam, nem mentem közelebb, mert mi van, ha ez az ember Tarzanként várja, hogy rám ugorjon a fáról, és amikor elindulnék, látom közeledni a két nőt, aki minden reggel gyanúsán méreget, eszem ágában sincs bizonygatni, hogy nem én vagyok a titokzatos erdőlakó, és mint ilyen, attól sem kell félniük, hogy éjjel nem laktam jól a madárhússal, így őket kívánom reggelire, talán morognom kellene, amikor mellém érnek, akkor többet nem ebben az erdőben kezdenék a reggeleket, de inkább felnézek a fákra, csak a harkályok kopogtatnak, majd megérkeznek az első kutyások, ideje hazamenni.

11.

A hangosbemondó tájékoztat mindenkit, hogy a hatvan év alattiaknak 5 perce van elhagyni a piac területét, mert a rendelet értelmében ezután csak a 60 év felettiéké a pálya, elsőként egy hatvan feletti pár siet ki a piacról, majd néhány öregúr követi őket.

12.

Amit tisztelek benned, Péter, az a végtelen alázat, mondja az idősebb punk a fiatalabbnak, remélem, anynyira még nem fordult fonákjára a világ, hogy megkínáljanak egy cigivel, csak úgy.

13.

Egy fa mögül figyelem a férfit, aki az erdei focipályán gyakorol egy karddal, ugyanezen fa mögül figyeltem őt évekkkel ezelőtt egy szilveszter reggelen, amikor hasonlóan légius mozdulatokkal tökéletesítette a formagyakorlatát az újévi hóesésben, és legszívesebben kihoznám neki azt a zsáknyi cseresznyevirágszirmot, amit a fánk alól sepertem össze, hogy ne nézzen ki úgy a tavaszi kert, mint a januári szántóföld.

14.

Nem akar esni az eső, pedig már nagyon várom, hogy leszakadjon az ég, na nem azért, mert nem szeretek locsolni, jó volna a teraszon ülve nézni, hogyan zuhog az eső, mint ahogyan a nagyvisnyói házunk teraszáról néztem mindig, hogyan zongorázik a májusi eső a cserepeken, ilyenkor leginkább nem is az esőt, hanem a völgyből hatalmas robajjal érkező a dörrenést vártam, ami a hegyek közé ragadva zakatolt, mintha száguldó vonat közeledne felém, mondjuk megnézhetném a vonatmenetrendet, mikor várható a következő gyors, de csak a hosszú tehervonatok bariton robogása adná vissza azokat az elnyújtott dörgéseket, de a legelemibb dolgokhoz nincs menetrend.

15.

Eddig csak képen, és rajzfilmben láttam vakondot, most meg itt fekszik egy a túrása mellett, kitárt mancsokkal, közelebb hajolok, láthatóan már nem él, és nincsenek rajta külsérelmi nyomok, vajon mi végezhet egy vakonddal.

16.

Húvös az este, ennek ellenére térdnadrágban gurulok, meleg szél fújja a lábamat, lenézek, egy kutya szalad mellettem, a bokámat ugatja.

17.

Késő este kigurulok a gördeszkapályához, akkora már biztosan hazamentek a rolleresek, és valóban, a pálya üres, lemegyek a medencébe, óvatosan gurulok fel az ívekre, nem merek ennél bátrabban, és annyira nem is élvezem, de ez még így is több, mint amit terveztem, mert csak megnézni jöttem a pályát, felelőtlenység lenne megkockáztatni egy balesetet, végül mégis megtettem.

18.

A karantén alatt zárva a piac melletti kocsmá is, de a csapos kint hagyta a padokat és az asztalt, ami körül az idős férfiak olyan felszabadultan sztoriznak, mintha nyitva lenne a kocsmá, majd megérkezik közéjük a pultos is egy dobozos sörökkel teli szatyorral, a férfiak ujjonganak, az élet szép.

19.

Leszedem a polcokról a könyveimet, hogy leporoljam őket, és ilyenkor látom, a legtöbb könyvbe bele sem lapoztam, csak azért vettem őket, hogy ezzel vezekeljek, mennyire keveset olvasok mostanában.

20.

Apósom születésnapjára utaztunk vidékre, a sógorom házának teraszán lefekszem a lócára, amit neki ajándékoztunk, amikor eladtuk a visnyói házat, lassan elnyom az álom, és amikor felkelek, érzem, elaludtam a nyakam, ugyanabban a pontban nyilall bele a fájdalom, mint amikor Visnyón ébredtem.

21.

Még mindig érzem a fájdalmat a nyakamban, régebben ez hamarabb elmúlt, most örülök ennek a makacsnáknak, mert ha a lócát nem is, az ébredést magammal vihetem.

22.

Ma este is mesélek a kislányomnak lefekvés előtt, improvizálok, ahogy szoktam, ő mondja, mi legyen a téma, én pedig felfűzök rá egy történetet, és minden este nagy mosollyal mondja, hogy ez nagyon jó volt, ma azt is mondta, hogy apa, írd egy mesekönyvet, segítek én is, megmondom a témát, te megírod, tudod, ahogy szoktad, a teraszon.

23.

Gyereknapi meg akarom venni az egyik könyvet, amit már régebben kinézett magának a lányom, de akár írhatnék is egyet, csak neki, de akkor kihagynám az alkotásból.

24.

Egy kofánál ugyanolyan szép árut kapni, mint a legnépszerűbb zöldségesnél, de senki nem áll sorba nála, míg a másiknál tolonganak az emberek, és a vírusveszélyt emlegetik, követelik a gyorsabb kiszolgálást, a sztárzöldséges robotikusan szolgálja ki a vevőket egymás után, miközben én hosszasan beszélgetek a nénivel, öröm hallgatni, ahogyan az életéről beszél.

25.

Az erdő mellett haladok el sötétedés után, egy tűzszonglőr forgatja a szerszámát a focipályán, van valami törzsi ebben az egészben, talán ő az, aki az erdőben alszik éjszakánként, és csak akkor megy haza, amikor a harcművész megjelenik reggel, lehet valami misztikus ebben a helyben, talán ide kellene kijárnom írni, hátha jobb gondolataim támadnának.

26.

Miközben videotelefonálok anyukámmal, látom, hogy kisebb lett a félelmetes növény, mintha lefejezte volna a félelmetes alakot, kérdezem mi történt a szobanövényvel, kicsit megmetszettem, már olyan nagyra nőtt, válaszolja.

27.

Az erdőben valaki összegraffitizte a padokat, nesze, egy újabb fantom.

28.

A templomkertbe még nem jutott el.

29.

Holnap utazunk anyukámhoz, születésnapja lesz, végre újra találkozunk.

30-31.

„Ez volt a legszebb, a szeptember, meg a tavasz vége, amikor belepte a gesztenyevirág a sörhabot.” – Bartis Attila

